

MÍG EL NEM KEZDŐDIK MEGINT

*Üveg-szív kocog legbelül,
sebekre szilánkos jég terül,
a test mulékony gyolcsruha.
Áttetsző szelek hűtenek,
égen táncoló tűzszemek
lesnek, az est selyempuha –*

*melegíti a homlokom,
míg ücsörgök a gondokon,
bár szállhatnék felhők fölé.
Magányt piheg az esti por,
a múlt megszaggat, eltipor,
nem járok lélegzők közé.*

*Az élet égő fájdalom,
sorsom is gyöngé lábakon
biceg, s már alig hajtja hév.
Sűrű iszap, gyilkos közöny,
Jég verte lombok, hó-özön,
fejünk felett sötét az ég.*

*Törött gerincű fák alatt
kevés termékeny ág maradt,
beborít mindent a moha.
Félárnyék suttogó nesze,
korai rügy hideg keze
talán már nem simít soha.*

*Beszélő fákat álmodok,
amíg lassan por és homok
leszek, s míg férgek éheznek
valóm, s tűr érzéketlenül
hitvány fejem – rá föld kerül,
míg el nem kezdődik megint.*

CSEND ÉS ÖRÖM

*Ha mindennel torkig leszek,
felhúzok pár vékony falat
csendből, örömből, tért nyerek,
és ocsmány, rossz tégláimat,
mint test a gócot, kivetem,
helyükre részegség kerül,
egy lassú álom lesz a menny,
szabálytalan, de emberül
beszéliünk majd, nem lesz titok,
s bár faltörő kos a jövő,
nem lesz több ajtó – égni fog.
Hidat verünk, a néma kő
viz majd tovább, hol máglya gyúl,
hol égnék faltörő kosok –
a csend emberbe visszagyűr,
s örömből vetünk vályogot.*

